

HOOFDSTUK 1

De lauwe middagzon hing als een vale lamp boven het kleine parkeerterrein van de Rozenburcht. De lucht was zwaar, beladen met een belofte van regen die niet leek te willen komen.

Dit is het dan. Hier zal zijn vader de komende tijd doorbrengen. Sterker nog: de rest van zijn leven zal dit zijn uitzicht zijn. De majestueuze bomen rond de vijver lijken het pad naar de zorginstelling te willen beschermen, zelfs te willen verbergen.

En ook al heeft hij hier zelf gewerkt, het lijkt alsof hij dit alles voor het eerst ziet. Hij kijkt met de ogen van zijn vader. Tranen lopen over zijn wangen. De stem van zijn broer haalt hem ruw terug naar de werkelijkheid.

“Joost! JOOST!” Geschrokken draait hij zich om.

“Dit is het laatste, geloof ik,” zegt Rob.

De kale keukenstoel zucht onder het gewicht van de doos.

Driftig wrijft Joost in zijn ogen. Dit is niet het moment om zwakheid te tonen.

“Mooi, da’s toch snel gegaan dan. Dat pianootje staat daar

wel mooi, hè? Past precies,” grinnikt Joost.

Het was nog een hele toer om dat ding een plekje te geven; zo groot was het appartementje immers niet.

Rob knikt. “Die ouwe zal er blij mee zijn, denk ik. Kan ie eindelijk weer pingelen.”

De beide mannen kijken tevreden om zich heen. In een paar uur tijd hebben ze de kale instellingskamer omgetoerd tot een ietwat gezelliger, huiselijk geheel.

Een paar schilderijen en wat foto’s, een luie stoel en natuurlijk de kleine piano.

Alleen nog de keukenkastjes indelen en dan is alles klaar voor de komst van de nieuwe bewoner. Rob kijkt op zijn horloge.

“Hoe laat zou pa komen?”

“Rond vier uur. Na de dagbehandeling zou hij hier afgezet worden,” antwoordt Joost.

“Ik blijf wel hier om hem op te vangen. Kan ik ondertussen de kastjes inruimen.”

Hij probeert opgewekt te klinken, maar als hij zijn broer aankijkt, ziet hij bij hem ook een verdachte glinstering in zijn ogen.

Dit is niet wat ze gewild hadden: hun vader in een zorginstelling. Weg uit zijn vertrouwde huis, zijn geboortedorp.

Ze weten ook dat het niet anders kon. De Parkinson had hun sterke vader gemaakt tot een oude, wankele man. De keren dat hij viel, waren te tellen aan het aantal blauwe plekken en bulten op zijn verzwakte lichaam. Het kon echt niet meer, alleen in dat grote huis.